

STOFFELIJKE EN GEESTELIJKE VOERTUIGEN VAN DE MENS

15 oktober 1962

Als wij de mens willen ontleden, dan gaan wij - wanneer wij in de stof zijn - altijd uit van het stoffelijk voertuig, van het lichaam. Dat lichaam is opgebouwd uit een groot aantal cellen plus een aantal organen. Daarbij kennen wij ook een vlottende bevolking, die wij in het bloed b.v. aantreffen. Dit geheel werkt over het algemeen perfect samen. In dat menselijk lichaam bevinden zich een aantal organen en aspecten die de aandacht waard zijn, waarbij ik o.m. doel op de hersenen, het bloed en het zenuwstelsel. Het is mij onmogelijk het gehele menselijke lichaam kort, duidelijk en vooral eenvoudig te bespreken.

Maar misschien kunnen wij dit vaststellen:

Elke spierbeweging wordt uitgevoerd door een groot aantal afzonderlijke cellen of vezels. Die vezels reageren op een elektrisch signaal dat wordt ontvangen uit een bewustzijnscentrum. Dat behoeft niet altijd direct van de hersenen te komen, het kan ook gerelayerd worden vanuit enkele grotere zenuwknooppunten, die spontane schakelingen, spontane signalen zelf origineren.

Wanneer wij verder zien hoe de verzorging is geregeld, dan ontdekken wij dat het bloed aansprakelijk is voor de aanvoer van zuurstof, bepaalde verwerkte suikers, bepaalde verwerkte middelen van voeding en opbouw. Voorts vinden wij in het bloed een soort opruimingsdienst die zich niet alleen bezighoudt met het verwijderen van indringers, maar ook weldegelijk met het verwijderen van afbraakproducten, voor zover dit mogelijk is.

Als de mens geheel normaal functioneert dan zullen alle spiersignalen praktisch spontaan zijn. Wanneer u een gebaar wilt maken dan maakt u dat gebaar, zonder u elke beweging te realiseren. Een groot gedeelte van de lichamelijke functies is te beschouwen als automatisch, zelfs wanneer ze dus onder de wil staan en bewust beheerst en uitgevoerd kunnen worden. Belangrijk is hierbij dat vele halfautomatische reacties van de mens zijn opgebouwd uit één werkelijke prikkel plus een groot aantal automatische werkingen en reacties, die gezamenlijk een zeer complexe reactie tot stand brengen, op één enkel hersensignaal.

Dat ik hierop de nadruk leg heeft zijn reden. Wij zullen zo dadelijk bij enkele geestelijke voertuigen nl. soortgelijke werkingen ontmoeten, ook al zijn de resultaten ervan wat anders dan in het menselijk lichaam.

Dan moeten wij verder onthouden dat het menselijk lichaam een aantal functies heeft, die voor eigen instandhouding noodzakelijk zijn. Daaronder zijn de voornaamste: ademhaling en voeding; daarnaast blijkt ook de afvoer van afvalstoffen (te rekenen onder voeding) belangrijk te zijn; het z.g. seksueel element, inhoudende een aantal acties en reacties, waardoor de voortplanting van het geslacht zeker wordt gesteld. Al deze functies waren oorspronkelijk automatisch. Zij werden ten dele van buitenaf beheerst, ten dele werden zij gewoon door omstandigheden buiten de mens veroorzaakt, zoals een thermostaat kan aanslaan bij het dalen van de temperatuur. Laat ons zeggen, bij een temperatuur van zoveel graden Fahrenheit - nadat langere tijd een voor de mens te lage temperatuur had geheerst - werd gereageerd met vermindering van voeding, verhoging van bloeddruk en dus ook van seksuele drang. De mens heeft dit langzaam maar zeker grotendeels losgemaakt van de zuiver natuurlijke samenhangen.

Van het lichaam kan op het ogenblik worden gezegd, dat het merendeel van de reacties en de functies binnen het lichaam wordt beheerst vanuit het denkcentrum, de hersenen. Deze beïnvloedingen zijn niet alle redelijk of redelijk bewust, maar zij bepalen gezamenlijk o.m. de wijze waarop men zich voedt (dus niet meer de behoefte van het lichaam), de wijze waarop

paring plaatsvindt en de frequentie waarmee deze geschiedt, en niet meer de uiterlijke omstandigheden of de geestelijke drang daartoe. De mens heeft zich onafhankelijk gemaakt. In deze onafhankelijkheid verloor de mens echter één ding nl. zijn vermogen om eigen wezen en bestaan volledig aan te passen aan en te coördineren met de natuur rond hem.

Hiervoor moest een compensatie worden gevonden. Deze compensatie werd ten dele gevonden in het doen ontstaan van een groter aantal afscheidingen.

Om u een voorbeeld te geven: De hypofyse, die oorspronkelijk maar een 7-tal afscheidingen produceerde, is steeds meer gaan produceren, tot dit kleine nootvormige orgaan op het ogenblik bijna 20 verschillende afscheidingen, aan de hand van de behoefte, zonder meer kan doen ontstaan. Andere organen, die oorspronkelijk voor dit natuurlijk werken zeer belangrijk waren, zijn langzamerhand verdroogd of hebben hun afscheiding tot een minimum teruggebracht. De mens is op het ogenblik dus qua voertuig geheel onafhankelijk geworden van zijn direct milieu, zij het dan dat de beïnvloeding van dit milieu in de eerste plaats via het denkvermogen en waarnemingsvermogen plaatsvindt, en daardoor dus een zekere invloed behouden blijft.

De bloedsomloop.

Er wordt - ofschoon dit niet algemeen wordt erkend - uit de omgeving levenskracht opgenomen. Deze levenskracht, die wij vaak met benamingen als prana en - eenmaal in het lichaam - ook als mana horen benoemen, is in feite niets anders dan zuivere levensenergie, zoals die wordt uitgestraald door een planeet of door een zon. Deze energie wijzigt voortdurend haar eigen kwaliteit en gehalte, haar eigen trilling. Naarmate de mens meer is aangepast aan de trilling die buiten hem bestaat (trilling is geen volledig juist beeld, maar een vergelijking) zal de mens dus meer van deze kracht opnemen. Een groot gedeelte van deze kracht wordt met de adem (de lucht) opgenomen en in de longblaas omgezet in het bloed, praktisch gelijktijdig met de zuurstof. Hierdoor kan b.v. een juiste ademhaling dus vitaliserend werken. Gelijktijdig kan een vergroting van de algemene spanning van het lichaam zelf een vermindering van de verschillen betekenen die bestaan t.o.v. het zenuwstelsel: Egalisatie van spanningen.

Wanneer u zenuwachtig bent, haal dan een paar maal diep adem en het gaat ineens beter. Hier is dus een eenvoudige verklaring voor dit verschijnsel.

Wanneer wij nu verder gaan, ontdekken we dat dit bloed bovendien nog de taak heeft om bepaalde producten af te voeren. Indien de afvoer van deze producten niet zuiver en snel genoeg geschiedt ontstaan dus verouderings- en vergiftigingsverschijnselen. Bij een sterke spieractiviteit ontstaan eveneens dergelijke vergiftigingsverschijnselen, die u vermoeidheid noemt. Blijkt nu dat het lichaam door de dwang der gedachten meer moet presteren dan wegens de vermoeidheid (vergiftiging) draagbaar zou zijn, dan scheidt het lichaam bepaalde stoffen af, die in staat zijn tijdelijk die vermoeidheidsgrens te verschuiven. Vergelijkenderwijs: Een huisje zou vol zijn met ongeklede mensen, maar gooit men er nu olie tussen, dan glijdt het beter en kan er nog meer bij. Op deze manier wordt het apparaat door de afscheiding gesmeerd.

Het zenuwstelsel

Het zenuwstelsel heeft een heel eigenaardige functie. U zou denken dat het zenuwstelsel tezamen komt in de ruggengraat en dan hoofdzakelijk naar de hersenen gaat. Dat is echter maar ten dele waar. We hebben nl. ook te maken met enkele z.g. automatische of instinctieve spierwerkingen, die direct uit het zenuwstelsel voortkomen.

Zo is het zenuwstelsel direct mede aansprakelijk voor en gebonden aan de hartwerkingen, en kan dus een inwerking van elektriciteit op het hart het gehele zenuwstelsel tot de hersenen toe beroeren.

Nu moet u goed begrijpen, alles wat normaal plaatsvindt in de mens staat onder directe invloed van - en in directe samenwerking met - de geestelijke voertuigen.

Zo zal het zenuwstelsel een aantal knooppunten kennen waarbij een grotere ontvankelijkheid ontstaat voor invloeden van - laat ons zeggen - het astraal gebied, vanuit het levenslichaam

e.d. Deze knooppunten zijn op hun beurt ook weer in staat naar buiten toe soortgelijke trillingen en krachten voort te brengen. Ze zijn u bekend als de chakra's en mogen niet alleen worden beschouwd als een geestelijk orgaan of zintuig, iets wat foutievelijk vaak wordt gedaan. Wanneer wij nl. het zenuwstelsel van de mens verminken (b.v. bij verlamningsverschijnselen), dan is het zeer wel mogelijk dat een geheel ontplooid chakra tijdelijk verdwijnt en zich dan op een andere plaats, vervangend maar zwakker, weer manifesteert.

Dit is van groot belang voor een ieder die zich bezighoudt met de mens als geheel. Want men is al snel geneigd om òf alleen op de stoffelijke gezondheid te letten òf alleen op geestelijke, hoge inspiraties en krachten, dan wel - wat ook heel vaak gebeurt - op de wijze waarop een chakra zich opent. Maar deze dingen hangen samen. Het ontplooid zijn van een chakra is evengoed een aanwijzing voor een bepaalde gesteldheid in het menselijk lichaam - en wel voornamelijk in het zenuwstelsel - als voor de gezondheid en werkzaamheid van de geestelijke voertuigen, waaronder dan het levenslichaam een zeer belangrijke rol speelt.

Hebben wij nu dit alles goed onthouden, dan mogen wij hieruit omtrent het stoffelijk voertuig de volgende stellingen poneren:

1. Alle stoffelijke functies zullen hun directe weerslag hebben, o.m. via het zenuwstelsel, op de geestelijke voertuigen. Omgekeerd zullen inwerkingen van geestelijke voertuigen eveneens in de stof kunnen worden vastgelegd.
2. Elke stoffelijke actie of handeling heeft dus een directe betekenis voor de lagere geestelijke voertuigen.
3. Gezien het feit dat de geest bepaalde prikkels of zenuwprikkels kan inspireren of inleggen (dat is immers ook de wijze waarop ik op het ogenblik het medium bespeel), is het voor de geest mogelijk een aantal spontane reacties in eigen lichaam te wekken, die zich onttrekken aan het redelijke en dus niet uit de hersenen behoeven voort te komen.
4. Alle kracht die in een mens aanwezig is en niet zuiver materieel gebonden is, mag worden beschouwd als een over te dragen kracht, zoiets als een vloeistof die kan worden overgegoten, of kan worden uitgestort op de grond en angstvallig kan worden vergaard. Maar evenals er maar een bepaalde hoeveelheid water in een kruik gaat, kan er maar een bepaalde hoeveelheid levenskracht in een bepaald voertuig, in een stoffelijk lichaam worden opgenomen. Is dit vol dan is ondanks alle moeite geen verdere opname mogelijk.

Na deze punten omtrent het zenuwstelsel, zou ik nog even over de hersenen willen spreken.

Nu moet u goed begrijpen hoe een lichaam eigenlijk ontstaat. U zou kunnen zeggen dat de onderlinge spanningsverhouding tussen een aantal heel kleine deeltjes (dus een atomair- en molecuulstructuur) bepalend is voor de wijze waarop rond dit geheel binnen het krachtveld met meestal eenvoudige moleculen en atomen een structuur kan worden opgebouwd. De wijze waarop deze in dat veld samenwerken bepaalt de geaardheid van de cel die ontstaat.

De voortplanting vindt plaats, zoals u weet, door middel van chromosomen, of tenminste dankzij het bestaan van chromosomen. Dit zijn zeer ingewikkelde molecuulstructuren (u zou kunnen zeggen een soort ketting) en deze kettingen kunnen breken. Ze bevinden zich in het midden van de eerste cel die zich vormt. Daarna worden delen daarvan dus meegenomen met kern A en kern B. Bij elke celsplitsing blijkt dat de werking van het chromosoom binnen de cel (dus de veldverhouding) zich wijzigt, ook al kunnen wij stellen dat de totale mogelijkheid, de totale eigenschap van de chromosomen in een groot deel van de lichaamscellen in de eerste periode aanwezig blijft.

Nu is er dus een centraal punt nodig voor het denken van de mens, in feite voor al zijn levensreacties. Dit centrale punt wordt dan - althans volgens de mens - gevormd door de hersenen. De kwaliteiten van de hersenen zijn vastgelegd in het ras, d.w.z. er wordt nooit iemand geboren met zijn hersenen in zijn grote teen, ook al lijkt dat soms zo.

Maar wat wel gebeurt is, dat de eigenschappen van de hersenen en vooral van delen van de hersenschors door die chromosomen aanmerkelijk kunnen worden beïnvloed. De kwaliteit van de hersenen kan dus sterk verschillen, en dat betekent dat ook het spanningsveld, de afgifte van energie, de al dan niet gerichtheid daarvan, de doorgangsmogelijkheid van cel tot cel, waardoor er b.v. reactie- en herinneringsvermogen ontstaan, aanmerkelijk kan verschillen. Wij moeten begrijpen dat, wanneer een geest in een menselijk voertuig komt, deze dergelijke kleinigheden vaak over het hoofd ziet. Een geest kan dus opgescheept zitten met een lichaam met een veel te zwak reactievermogen, het is te traag. Wij kunnen opgescheept worden met wat wij noemen een vluchtig geheugen, en zelfs met hersenen die wel fotograferen (dus wel vastleggen), maar niet combineren. Wij beschikken dan over een uitgebreide kennis, maar kunnen de feiten niet correleren, omdat het afmeten van bijpassende spanningen of ideeën eenvoudig onmogelijk is geworden. Zo zal het leven vanuit geestelijk en ook wel vanuit stoffelijk standpunt voor een groot gedeelte kunnen worden bepaald door de hersenen. De hersenen hebben, zoals wij zo-even hebben gezien, ook invloed op het zenuwstelsel en via dat zenuwstelsel op het gehele lichaam. U kunt uzelf ziek en gezond denken, bij wijze van spreken, en dat is tot op grote hoogte waar.

Altijd weer, wanneer het menselijk denken bepaalde grondeigenschappen vertoont (of het uw verstrooidheid is of uw fotografisch geheugen of wat dan ook), moet daarvan een zo volledig mogelijk gebruik worden gemaakt in overeenstemming met de kwaliteit van de hersenen. Als die hersenen op een traag reageren zijn afgestemd heeft het geen zin de reflexen verder op te voeren dan hoogst noodzakelijk is. Is er een andere kwaliteit in de hersenen te vinden, waarmee wij wel iets kunnen doen, laat ons die dan ontwikkelen. Doen wij dit nl. dan ontstaat er geen overbelasting van het zenuwstelsel en van de hersenen, en geen verschuiving in de afscheidingen in het lichaam. Het resultaat is dan dat er een veel gemakkelijker en prettiger wijze van leven ontstaat, waarbij een grotere hoeveelheid energie in het lichaam kan worden opgenomen. Een belangrijk punt!

De hersenen hebben verder nog een aantal eigenaardigheden waar men wel eens overheen kijkt. Als wij nu weten dat 2/3 van de hersencellen geen bekend doel hebben. Als wij ons verder realiseren dat er zelfs stukjes hersenen zijn die men eenvoudig weghaalt, waarvan men eenvoudig zegt: "Dat maakt niets uit", dan kunt u wel begrijpen dat de mens wat dat betreft nog niet zo ver is. Wij kennen b.v. een operatie: lobotomie (het verbreken van de verbinding met de hersenlobben), waarmee de mens dus schijnbaar niets verliest van zijn kennis, zijn reactie en zijn weten. Maar later blijkt het wel op zijn karakter, zoals men dat noemt, invloed te hebben.

De frontale hersenlobben waren eens het ontvangorgaan, hoofdzakelijk voor de prikkels die werden gegeven door leidinggevende geesten, groepsgeesten e.d. Het waren tevens organen waardoor een harmonische verwantschap - b.v. binnen een kudde of groep - gemakkelijker in stand werd gehouden. Wanneer u op het ogenblik naar gazellen kijkt, welke die organen nog betrekkelijk sterk ontwikkeld hebben, dan zult u ontdekken dat, zonder dat een dier heeft gezien dat een ander op de vlucht slaat, het al automatisch begint te lopen, voordat het kennis neemt van het feit dat er gelopen wordt. U zou kunnen zeggen: telepathische reactie.

In de mens bestaan deze organen wel, maar de sterke binding met de gemeenschap is niet meer aanwezig. Er worden nog slechts zwakke invloeden waargenomen. Een grote groepsgeest, die een directe greep heeft op de mens, is in feite niet meer aanwezig. Wat er nog bestaat is te vaag en te weinig gevormd om via het menselijk lichaam een directe reactie te wekken. Zo blijkt dat een gedeelte van de communicatie met zowel de eigen geestelijke voertuigen als met de geestelijke werkingen, voertuigen en stromingen buiten het "ik" hoofdzakelijk wordt waargenomen en verwerkt in deze frontale hersenlobben.

Nu kunnen wij erbij zeggen dat de linker frontale hersenlob en vooral de prefrontale hersenlobben zich hoofdzakelijk met de persoonlijkheid (het "ik" en de ik-eigenschappen)

bezig houden, terwijl de rechterfrontale en prefrontale hersenlobben zich hoofdzakelijk bezig houden met wat van buiten komt.

Dan ontdekt men verder dat de eigen geestelijke voertuigen, die onmiddellijk met het lichaam zijn verbonden (zoals b.v. astraallichaam en levenslichaam) die band niet voornamelijk daar hebben. Zij hebben een directe toegang tot het zenuwstelsel, en daarbij blijkt het sterkste contact te liggen in de nek.

Hogere voertuigen (zoals o.m. een mentaal voertuig) blijken echter hun hoogste aanzet te hebben op de kruin, en als men even doordenkt dan blijkt de sterkste verbinding te liggen op de scheiding van de kleine hersenen, die de meer automatische functies regelen, en de grote hersenen, waarin de meeste z.g. bewustzijnsprocessen zich afspelen.

Dat is veelzeggend.

We hebben nu een kleine en onvolledige toer gemaakt rond enkele eigenschappen van het menselijk lichaam. Maar nu moeten we ons realiseren wat er verder gaande is.

Gedachten nemen vormen aan in het astrale voertuig, d.w.z. zolang er een gedachte is, onverschillig waar de bron van die gedachte schuilt, zal daaruit een voertuig worden gevormd. Elke mens heeft een ik-bewustzijn. Dit ik-bewustzijn vormt een astraal voertuig. Gezien de associatie van het "ik", zowel met eigen plaats als met de voorstelling van eigen wezen, is dit astraal voertuig normalerwijze aan de mens gebonden. Het kan echter onder bepaalde omstandigheden zich ver van het menselijk voertuig begeven. Er zijn zelfs omstandigheden denkbaar waarbij dit astraal voertuig eenvoudig wordt vernietigd. Wanneer een astraal voertuig in een sterke emotionele storm terecht komt, zal de vormende gedachte niet sterk genoeg zijn om dat voertuig in stand te houden. Het wordt vernietigd en het lichaam bouwt zich naderhand (wel traag, het duurt meestal een dag of 5 à 6) weer een ander astraal voertuig op.

Iemand die bewust is kan een dergelijk astraal voertuig met een opdracht belasten, waardoor het kan optreden als een tweede persoonlijkheid. Men kan dus zijn astraal-dubbel uitzenden. Bij een sterke concentratie, waarbij het "ik" zich op een andere plaats denkt te bevinden dan waar het zich werkelijk bevindt, zal hetzelfde optreden. Dan wordt daar dus die gedachtevorm, dit astraal-dubbel gemanifesteerd. Voorbeelden daarvan kunt u wel vinden in bepaalde boeken over spiritisme en parapsychologie neem ik aan.

Het levenslichaam is belangrijk omdat men voor het stoffelijk bestaan niet voldoende heeft aan de krachten die men lichamelijk uit de omgeving opneemt. Er is een andere kracht nodig van een hoger trillingsgetal dan hier op aarde normaal is. Deze moet komen uit een sfeer, d.w.z. uit een soort parallelwereld van de aarde. Dit noemt men wel de levenssfeer of levenswereld waaruit alle stoffelijk leven zijn krachten put. Deze sfeer of wereld is voor alle leven - hier op aarde zowel als elders - identiek.

Het levenslichaam kunt u zich het best voorstellen als een ten dele door de gedachte gevormde gestalte. Het is meestal een tikje de geïdealiseerde mens, maar bij iemand die zich van hogere waarden bewust is neemt het vaak een eivorm aan, en doet het ons als zodanig denken aan de stralenkrans die wij achter heiligen vinden afgebeeld.

De structuur van het levenslichaam is heel moeilijk te beschrijven. Het is nl. een product van geest, die stof zoekt. Het best zou men misschien kunnen zeggen: De werkelijke geest en de stof fungeren hier als twee platen van een condensator (een condensator is: twee plaatjes ijzer die tegenover elkaar staan en waar een elektrische spanning op staat. Dus geen stroom, er gaat niets door). Nu is het zo dat in het diëlectricum (d.w.z. de ruimte die er tussen is, het kan ook lucht zijn, maar het is meestal wat anders) een deel van die kracht wordt ingelegd. Er ontstaat een restlading en daartussen een veld. Hoge trillingen worden nu door dat diëlectricum doorgelaten. Maar het diëlectricum zelf kan dus - omdat daar een reserve in zit als in een soort batterij of accu - wanneer er even een tekort optreedt, dat uit zichzelf aanvullen.

Zo ongeveer moet u zich het levenslichaam voorstellen. De kracht van de stof en van de geest

komen samen in een nieuwe wereld. In die nieuwe wereld beïnvloeden die twee elkaar. Ze doen een spanning ontstaan. Deze spanning is de levenskracht die voor de geest noodzakelijk is, omdat alleen door het bestaan van die levenskracht de hoge impuls, het geestelijk bewustzijn (dus in feite de bezieling) kan doordringen naar het stoffelijk lichaam. Dit is dus het levenslichaam.

Dit levenslichaam moet met de stof verbonden zijn. Wanneer een uittreding plaatsvindt, dan wil het wel eens gebeuren dat het astraallichaam behoefte heeft aan kracht. Dan wordt het levenslichaam met het astraallichaam tezamen uitgezonden. Er blijft echter een verbinding tussen lichaam en levenslichaam. Op het ogenblik dat deze verbinding breekt is de regelende impuls in het lichaam weg. De functies gaan wel door, maar er is niets meer wat ze goed coördineert. Het is alsof het lichaam zegt: "Ik heb geen reden meer tot bestaan." En de hersenen zeggen: "Ik heb geen reden meer om levensimpulsen uit te zenden." En zo ontstaat dan de dood.

Wanneer het levenslichaam wordt weggenomen, of de band met het levenslichaam wordt verbroken, dan treedt niet onmiddellijk de stoffelijke dood in (het is goed dit even vast te stellen), want het functioneren gaat door, maar in een snel aflopend tempo. Zou geen werkelijk ingrijpen geschieden, dan zou na de verbreking (gemiddeld na ongeveer 4 uur, dat kan van de omstandigheden afhangen) de toestand van coma kunnen overgaan in een feitelijke toestand van dood met het ophouden van hartactiviteit, een absolute stilstand van ademhaling en een zeer snelle vertraging van de laatste hersenwerking. Is dit eenmaal gebeurd en kan men het mechanisme van het lichaam aan de gang houden, dan kan - maar niet vanuit het levenslichaam zelf, maar alleen vanuit de geest of het astraallichaam - het contact worden hersteld door het levenslichaam wederom volledig met het lichaam a.h.w. identiek te maken. Wanneer het levenslichaam het lichaam doordringt, wordt de band hersteld en kan een herleven ontstaan. Dit is de verklaring voor sommige gevallen van "uit de dood opstaan" en daarnaast ook voor de operaties waarvan u wel eens hoort, waarbij iemand na zoveel uren klinisch dood te zijn geweest toch nog kan herleven. Ook dit is een mogelijkheid.

Mag ik ter illustratie nu even afwijken?

Vroeger had men de gewoonte, wanneer een belangrijk mens in coma lag en men vreesde dat daar de dood op zou volgen, om een helderziende te raadplegen en iemand die bekwaam was in het uittreden. De helderziende constateerde dat de band verbroken was. Hij zocht dan - hij rook a.h.w. zoals ze dat zeiden - waarheen die geest was gegaan. Daarop werd degene die kon uittreden uitgezonden om de ander terug te brengen. En het vreemde is dat men op deze wijze (die wetenschappelijk ongeloofwaardig en uitermate primitief is) inderdaad soms een verbroken verbinding tussen stof en geest wist te herstellen.

Dan hebben wij de z.g. mentale wereld.

De mentale wereld wordt al te veel geïdentificeerd met het denken. Het verschilt daarvan echter sterk. Het wordt "mentale wereld" genoemd omdat zij vorm- en richtingsprocessen kent plus tijdprocessen, die ongeveer gelijk zijn aan de reacties die in de hersenen kunnen optreden. Ook bestaat daar een deel van het "ik", dat zich in de mentale wereld pleegt te bewegen aan de hand van hetgeen ermee verbonden is. Men noemt dit het mentaallichaam. Dit mentaallichaam met zijn gedachten kan na de dood blijven voortbestaan, omdat het zijn kracht niet ontleent aan:

1. Een verbinding stof-geest, maar aan een eigen band met de geest.
2. Een contact met de eigen mentale wereld.

Op het ogenblik dat de bewustzijnsprocessen ophouden te bestaan sterft het mentaallichaam. Op het ogenblik dat de band met de mentale wereld wordt verbroken sterft het evenzeer. Dit is echter niet noodzakelijk. Het kan onbepaald lang blijven voortbestaan.

Dit mentale lichaam kunt u zich het best voorstellen als een soort magnetisch veld, zoals u dit

d.m.v. de klos van Ruhmkorff kunt opwekken, bij elke spanning zich desnoods zeer snel opbouwend en weer afbrekend. Het mentaallichaam is daarom niet altijd volledig gelijk, maar zal groot of klein zijn naar gelang van de bewustzijnsimpulsen die erin tot uiting komen.

Een punt van belang is dat heel veel mensen denken: Wanneer wij maar eenmaal die mentale sfeer bereiken hebben dan zijn we er. Dan bent u er alleen, als u over een voldoende aantal bewustzijnsimpulsen beschikt, om a.h.w. een groot deel van uw mentale wereld in uzelf op te nemen en daarmee in contact te blijven.

Het is ook die mentale wereld waar men - gebonden aan een ik-voorstelling, aan een bepaald denkbeeld, en daardoor ook mentaal - een hellesfeer of een hemelsfeer ziet. Het is hier dat de mens kwellingen of genietingen kan ondergaan, die nog enigszins zijn verbonden met de aardse voorstellingen daarvan.

Hierboven krijgen wij een aantal voertuigen die zo verschillend worden beschreven, dat ik er de voorkeur aan geef ze geen naam te geven. Ik hoop ook niet dat u me vraagt die namen te willen identificeren. Vraagt u dat zo dadelijk dus niet aan mij, maar denk erover na. De beschrijving die ik van de voertuigen geef is immers volledig juist.

We hebben in de eerste plaats een voertuig dat sterk is gericht op bepaalde krachten van kosmische geaardheid. Het kan het best worden vergeleken met een ik-realisatie, die ontstaat door de projectie van de geest in de wederkerige werking van twee of meer kosmische krachten. Dus om het eenvoudig te zeggen: Twee waterstralen staan tegen elkaar in. Er komt een derde straal bij en er ontstaat een warreling. Deze is dan het voertuig. Wordt één van de drie onderbroken, dan houdt de warreling op. Deze wereld noemt men ook wel eens "Hoger Zomerland", maar eigenlijk is het een wereld die door ons meestal wordt gedefinieerd als klank. Het zijn wel lagere trillingen, maar hier spreekt de gehele kosmos. De mens wordt ontrukkt aan zijn eigen wezen en komt in contact met grotere krachten buiten zich.

Als men zegt dat de astrologie het karakter van een mens kan bepalen, dan ligt dat voor een groot gedeelte aan dit voertuig, dat immers bij de opbouw van de lagere voertuigen zeer veel te zeggen heeft (het staat er dichtbij), en daardoor de eigenschap selectie in het te vormen lichaam bevordert en gelijktijdig de selectie van het juiste voertuig. Zo ontstaat dus de identiteit van de geest met bepaalde kosmische krachten en stromingen.

Daarboven vinden wij een lichaam in een wereld - wij noemen het "klank en kleur" - waarbij dus een bewustzijn bestaat van deze kosmische krachten. Maar het is nu niet meer - vergelijkenderwijs gesproken - de lucht die je inademt, maar het landschap dat je bezielt. De eigenlijke kracht wordt hier geput uit een beperkt Godsbewustzijn, daarom noemt men het ook wel eens: De wereld der goden. Het menselijk voertuig realiseert zich zijn verbondenheid met eeuwigheidsprincipes en ziet dat alle tijdgebeuren, en daardoor ook alle kosmische werkingen en warrelingen, eigenlijk maar beperkt zijn. Het vindt hierin zijn God en een Godsbeeld, want het heeft nog dat lagere, de klank.

De Godsvoorstelling van de mens en zijn innerlijk geloof worden voor een groot gedeelte vanuit dit voertuig bepaald, en brengen daarbij - en dat is ook wel zeer belangrijk - tevens de mogelijkheid voor de mens om, al zal hij zich van de rest niet bewust zijn, een innerlijk contact met een bepaalde God die hij zich voorstelt op te bouwen. De beelden zijn in de lagere voertuigen imaginair, de kern echter, die uit deze klank-kleursfeer voortkomt, is inderdaad reëel.

Daarboven vinden wij zuiver kleur, en dat is de sfeer waarin de meeste mensen ternauwernood een bewust voertuig hebben. Dit is een sfeer die over het algemeen eerst na de dood bewuster wordt betreden. Zij bestaat uit het erkennen van de wisselwerking tussen wat wij kunnen noemen: Goden, engelen, Elohim of hoe u hen noemt. De scheppende krachten, die geestelijk zijn en wier geestelijke inhoud hier kenbaar wordt, spelen t.o.v. elkaar een soortgelijk spel als de kosmische krachten op lager niveau. Ook hier ontstaat dus te midden van het geheel een persoonlijke warreling waardoor het "ik", als een soort afgezonderd geheel, de krachten van alle kanten kan ondergaan en contact met die krachten kan opnemen,

wanneer een doorlaatbaarheid naar een bepaalde kant wordt opengesteld.

Hierboven liggen dan een aantal lichtende voertuigen die we gezamenlijk wel onder "wit licht" kunnen samenvatten, en die we evengoed "ziel" kunnen noemen vanuit uw standpunt. Hier ligt nl. een Godserkennen dat een absolute omvatting is van tijdruimtelijke verhoudingen in het "ik" en niet meer buiten het "ik", zoals daarvoor nog steeds enigszins het geval is.

De band Gods betekent, het putten van kracht uit het onbekende, uit het niet geuite.

De kracht uit het niet geuite wordt van hieruit, via de verschillende voertuigen gedirigeerd naar het eigen wezen.

Nu wil ik aan de hand van dit alles een paar conclusies opstellen:

1. Het menselijk leven wordt direct vanuit de hoogste sferen mee beïnvloed. Naarmate echter de hogere kracht zich beneden manifesteert, wordt zij a.h.w. minder scherp getekend, zij wordt vager en openbaart zich meer in details dan in hoofdzaken. Het resultaat is dat de details van de geest de hoofdwaaarden vormen van het menselijk leven. In de zuivere stof worden die details van de geest en de geestelijke bewustwording uitgewerkt, maar de hoofdzaken van het geestelijk leven kunnen binnen die stof over het algemeen niet, of slechts een enkele keer, direct redelijk worden geuit.
2. Omdat de verbondenheid met krachten op een hoger niveau een zo buitengewoon grote rol speelt, is elke instelling van verbondenheid - onverschillig op welk vlak die plaats vindt - gunstig voor het ontvangen van hogere kracht en hogere boodschap. Zolang het lichaam deze verbondenheid kan aanvaarden en in deze verbondenheid a.h.w. zichzelf erkent en niet uitput, zal de geestelijke kracht scherper kenbaar worden. Zou lichamenlijk een verbinding worden gezocht, een harmonie, die dus - vergeet dat niet - kan liggen op elk terrein, van een directe samenwerking in een groep via de maaltijd, het seksueel contact tot zelfs het elkander bestrijden (wat ook een vorm van verbondenheid is), dan zal dus bij een overbelasting van het stoffelijke de hersenfunctie en het zelfbehoud van het organisme de taak overnemen. Het resultaat is een vertekening van de inkomende invloeden, een strijd tussen de geestelijk inkomende invloed en de stoffelijke invloed, en daardoor uitputtingstoestanden, verwarring en in sommige gevallen zelfs een vermengen van beelden van verschillende werelden, waarbij de astrale wereld een grote rol speelt. Eenheid, samenwerking, harmonie van sfeer, van leven, van bewegen zelfs, van spreken, een zekere gratie a.h.w. is bevorderlijk voor het contact met de hoogste geestelijke voertuigen die men als mens bezit. Wanneer men een hoge kracht wil ontvangen, dient men dus in zichzelf deze toestand van gratie, van verbondenheid, van rust en aanvaarding te scheppen. Voor zover dit met redelijke middelen mogelijk is zal men daardoor het resultaat uit de geest bepalen. Dat het levenslichaam en het mentaallichaam daarbij het één en ander hebben in te brengen begrijpt u wel.
3. De opbouw van de mens klinkt zeer complex. Zij is echter een feitelijke eenheid. Vergelijkenderwijs kan worden gezegd: Het totale "ik" mag worden beschouwd als één zeer grote cel (een ééncellig wezen dus), waarin zich vele kernen hebben gevormd. Het bestaan in de stof kan dan worden gezien als de tijdelijke uitstulping van een podede, waardoor dit geheel voeding tot zich neemt. Stoffelijk bestaan is voeding voor de geest. Daarom is het noodzakelijk dat dit stoffelijk bestaan allereerst op zich - maar daarnaast ook innerlijk, geestelijk en zo mogelijk mentaal - een bepaald element van vrede en vreugde draagt. Alle misnoedigheid en alle haat zijn schadelijk voor het "ik" en bevorderen a.h.w. een soort vergiftigingsproces, zoals dat door vermoeidheid in de cellen ontstaat. Is dat proces te groot, dan volgt een zich terugtrekken van het geestelijk "ik" en een lange en pijnlijke isolatie van dit "ik", tot het alle opgenomen gifstoffen verwerkt heeft en ze weer kan verwijderen. Dit is dus vergelijkend gezegd.
4. Gezien de zeer sterke relatie die er bestaat tussen de stof en alle in die stof mee tot uiting komende voertuigen, kan geen enkele stoffelijk levende mens aan de hand van

zijn stoffelijk bewustzijn, zelfs niet aan de hand van de ontvangen geestelijke leiding, die redelijk wordt begrepen of gekend, een onderscheid of een definitief verschil maken tussen stoffelijk en geestelijk streven. Deze zijn zozeer met elkaar verbonden dat zij alleen in perfecte eenheid een ideaal resultaat kunnen geven. Dit ideale resultaat zal dan tot uiting komen in grotere harmonie, langere levensduur en grotere levenskracht van het lichaam, scherper denken volgens de in het lichaam genetisch en mede door keuze van de geest ingelegde preferente richting, dus de één een beter geheugen, de ander snellere reacties en weer een ander misschien een gemakkelijker combineren van feiten.

Alles wat u bereiken kunt en bereikt - normaal of paranormaal - is mede gebaseerd op uw eigen lichaam. Zonder dit lichaam is het hier niet te uiten. Alles wat in dit lichaam ontstaat en tot uiting wordt gebracht is gebaseerd op de levende kracht van de ziel. De levenskracht die de geest voornamelijk via het levenslichaam toevoert is als zodanig ook een geestelijke werking. Geest en stof zijn één. Zij kunnen elkaar onder omstandigheden wel vervangen, maar zolang het redelijk proces van de mens erbij betrokken is dient men deze eenheid te beseffen en van daaruit verder te handelen.

Beschouwt u mijn inleiding in de eerste plaats als een poging tot voorlichting over verschillende aspecten. Wanneer u vragen hebt, formuleert u ze zo scherp en helder mogelijk.

DISCUSSIE

Vraag: Wat gebeurt er met de levenskracht, die een mens zijn leven lang heeft geabsorbeerd, na de overgang?

Antwoord: In negen van de tien gevallen is ze opgebruikt, omdat de mens vóór de overgang een periode kent waarin hij praktisch geen energie meer kan absorberen. De energie die nog in het lichaam aanwezig is vervluchtigt betrekkelijk snel en kan na ongeveer 3 uur tot 14 dagen na de overgang (dat ligt aan het klimaat) door de omgeving worden opgenomen. Wanneer een lichaam aan de aarde wordt toevertrouwd is het heel goed mogelijk dat die energie in de omringende aarde blijft en die - verrijkt met de andere overblijfselen (waarvan de waarde als ik mij niet vergis ongeveer f5,00 bedraagt, ofwel omgerekend iets minder dan \$1.98) - een grotere vruchtbaarheid kan geven. Hoe harmonischer de mens was, hoe beter de vegetatie in de omgeving waar hij is begraven. Bij crematie komt deze kracht praktisch onmiddellijk vrij en zal zich dus in de atmosfeer verspreiden.

Vraag: Wat gebeurt er met de mens wanneer hij zijn astraallichaam kwijt is?

Antwoord: Vanuit geestelijk standpunt gezien is het voor degenen die veel met astrale kracht werken zoiets als het verstuiken van een enkel. Een astraallichaam groeit nl. - gezien het persoonlijkheidsbewustzijn - nog sneller aan dan een staart van een hagedis, die hij bij een achtervolging heeft achtergelaten. Er is een geval bekend dat een vernietigd astraallichaam binnen 14 minuten werd opgebouwd. Maar dat was bij iemand die bewust was, het was een yogi. Bij een mens, waar dat onbewust gebeurt, zal het ongeveer 5 tot 14 dagen duren, en dan zal zo iemand in deze periode vaak een tikkeltje lusteloos zijn en het gevoel hebben of er ergens binnen een holte zit. Dat is natuurlijk niet zo. Als een eigenaardig nevenverschijnsel - omdat de mens niet weet dat er ergens iets ontbreekt - zien wij vaak in een dergelijke periode een soort compulsief eten ontstaan, men blijft dooreten, alsof men hol is. Dat is voor het lichaam niet direct goed, verder gebeurt er niets mee. Iemand die overgaat en een klein beetje bewust is verliest zijn astraallichaam meestal al na 9 uren, waarna dit dikwijls nog een tijd

blijft bestaan en nog wel eens wordt gebruikt om terug te gaan, b.v. om naar een begrafenisrede te luisteren.

Vraag: Sommige voertuigen hebben vorm, andere niet. Waarom?

Antwoord: Omdat de vorm van een voertuig afhankelijk is van een vormbewustzijn. Een mens die geen vormbegrip heeft, is ook niet in staat een gedachte te scheppen (als matrix dus), waarin het voertuig vorm krijgt. De lagere voertuigen kennen over het algemeen vorm, omdat vormbegrippen in de werelden waaruit zij voortkomen nog voortdurend de eigen realisatie van het "ik" of van de wereld beïnvloeden. Naarmate men echter meer overgaat tot intrinsieke en niet alleen de uiterlijke waarden, valt de vorm weg. Hoe hoger het voertuig, hoe minder vormkennend. En daarnaast, hoe verder de mens geestelijk gevormd is, en a.h.w. het bewustzijn van zijn werkelijk "ik" kent, hoe minder vorm zijn voertuigen zullen kennen. Uitgezonderd het astraal voertuig, dat altijd is gebaseerd op de ik-identificatie in de hersenen, en als zodanig altijd een redelijke replica is, geïdealiseerd of nog wat lelijker, maar toch gelijkenis vertonend met de stoffelijke vorm.

Vraag: Waaraan kan het verbreken van de verbinding tussen levens of mentaal voertuig en het lichaam worden geweten in die gevallen, waarin deze opnieuw kan worden hersteld? Wil dit zeggen dat de geest haar taak in het lichaam nog niet had voltooid en tegen haar wil de verbinding verbroken zag, en daarna door de tussenkomst van derden (de ziener en de uittredende) weer kon terugkeren? Er moet in deze gevallen toch een reden voor de terugkeer zijn en naar mij voorkomt liggend buiten de wil of het vermogen van betrokkene?

Antwoord: Dat is een vraag die heel moeilijk kort is te beantwoorden. De kern van het geheel komt hierop neer: Alles wat in het eigen denken sterk is geassocieerd met het stoffelijk bestaan verlangt naar een continuering daarvan. Dat betekent dat ook vaak het levenslichaam en het astraal voertuig een dergelijke neiging bezitten. Wanneer de band is verbroken bestaat er dus de begeerte om terug te keren tot de stof. Dat zien wij ook bij veel overgeganen nog in de huidige tijd. Wanneer de mogelijkheid tot terugkeer ontstaat, en de geest geen bijzondere reden heeft om dat leven te verwerpen, zegt: Ik heb nu een andere taak, dan zal men dus dat leven weer gaarne opnemen.

Vergeet daarbij niet dat in het stoffelijk denken een angst voor de onbekende dood bestaat. Men kent niet bewust wat daarachter ligt, en in vele gevallen is men kort na de overgang zelfs niet in staat de feitelijke toestand van leven als geest te aanvaarden. Hierdoor wordt het dus duidelijk dat een dergelijke terugkeer - b.v. door tussenkomst van een ziener, zoals dat vroeger gebeurde - niets anders is dan het afwezig zijn van een directe geestelijke taak en noodzaak. Ik moet erbij voegen dat zo'n jacht over het algemeen niet langer dan 72 tot 80 uren kan duren. Daarna is de mogelijkheid van contact voorbij, en het is bovendien nodig dat het lichaam in een redelijke staat verkeert. En dat kan alleen gebeuren door er een vloed van magnetische kracht over uit te storten.

Hier hebt u dus de eenvoudigste verklaring. Er zijn natuurlijk meer aspecten aan verbonden. Maar als u dit vooropstelt, zult u begrijpen dat een dergelijke terugkeer door de meeste minderbewusten wordt geambieerd, en dat zij van de geboden gelegenheid gaarne gebruik zullen maken. Wanneer de verbinding is verbroken is er echter een intermediair nodig om de eenheid stof-geest (de eenheidsassociatie van het "ik" in de stof en van het levenslichaam) te herstellen. Wanneer die niet aanwezig is dan is dit heel erg moeilijk. Pas wanneer het lichaam weer volledig functioneert, met een voldoende bloedsomloop en een minimale ademhaling, is het weer mogelijk om aan die levensprocessen, die zelf een zekere kracht uitstralen, de verbinding met het levenslichaam a.h.w. onmiddellijk weer te herstellen. Het is dus het veld waarover ik u sprak, die elektrische straling of hoe u het noemen wilt, die in dat lichaam bestaat, welke noodzakelijk is om daaraan te kunnen vastknopen. Is dit te klein, dan is het net als een veter die net te ver is afgebroken: Je kunt de eindjes niet weer aan elkaar knopen.

Vraag: Maar hoe kan de verbreking van de verbinding tot stand komen?

Antwoord: Daarvoor zijn veel verschillende oorzaken te noemen. Eén van de meest voorkomende bij een onbewuste die is uitgetreden, is b.v. het ontmoeten van astrale figuren of demonen waarvoor een ontzettende angst bestaat. Men verbruikt dan zeer veel energie in de vlucht, en zal daardoor niet in staat zijn voldoende kracht van zijn persoonlijkheid, van zijn levenslichaam te gebruiken om de band in stand te houden. Het is een elastiek dat te ver wordt uitgerekt en daardoor knapt. Wanneer het elastiek echter vanuit het eigen "ik" langzamerhand werd teruggeworpen, zou het dus niet zijn gebeurd. Andere oorzaken kunnen zijn: een grote schok; het kan zijn het ontstaan in het lichaam van een sterke storing in de uitstraling en de evenwichtigheid van de zenuwstromen in het veld waaruit wordt georgineerd. Wanneer dus een medium in zeer diepe trance is en er wordt op een bepaald ogenblik - terwijl er geen verdere beheersing aanwezig is - een schok veroorzaakt in dat lichaam, dan is het mogelijk dat deze het intern evenwicht verstoort, met als gevolg dat de band breekt. Dat zijn enkele voorbeelden. Ik hoop dat ze voldoende zijn.

Vraag: Maar de praktijken van het terughalen waarvan u spreekt, gebeurden die in Oud-Egypte?

Antwoord: Ze gebeurden in Atlantis, Egypte, Indië, Perzië, bij bepaalde Druïden, o.m. in de richting van Ierland, Schotland en Midden-Engeland, dus het zuidelijk deel van Schotland en Midden Engeland. Ze werden ook gebruikt bij bepaalde Indianenstammen, waar men z.g. de geest van de medicijnman naar de Manitu stuurde om de ziel terug te vragen, en ze waren in ieder geval ook in bepaalde inwijdingsprocedures bekend. De tocht van vele helden naar de onderwereld, om op deze wijze een ziel terug te winnen, is ongetwijfeld een weergave van deze kennis en dit geloof.

Vraag: Denkt u dat in de toekomst dat gedeelte van de hersenen, dat rudimentair is geworden, weer in werking zal treden, zodat het contact met de geesten vergemakkelijkt wordt?

Antwoord: Laten we zeggen dat ik het hoop. Maar wij moeten wel begrijpen, dat rudimentair geworden organen oefening nodig hebben, voordat ze zich weer verder kunnen ontwikkelen. En wanneer die oefening, die prikkel, niet aanwezig is, zal dus van een verdere ontwikkeling geen sprake zijn. Zoals het zich nu laat aanzien zal er - naar mijn mening - een deel van de mensen steeds minder gaan denken, zodat zelfs een groot aantal redelijke functies zullen verzwakken. En deze mensen, vergeleken met het huidige denkvermogen, zullen dus eigenlijk een beetje zwakzinnig zijn. Een ander deel daarentegen zal niet alleen blijven denken, maar zal ook zijn geestelijke contacten en mogelijkheden steeds belangrijker stellen, waardoor ook dit deel van de hersenen, vooral de frontale en prefrontale hersenlobben worden geactiveerd, bijgevolg een versterking van de persoonlijkheidseigenschappen, en op den duur een erfelijke overdracht van de z.g. paranormale vermogens die het contact met de geest bepalen.

Vraag: Alles wat leeft heeft een ziel. Iedere cel van het menselijk lichaam is dus beziel. Bij de bevruchting komen twee cellen samen en versmelten tot één cel. Deze cel deelt zich en komt tot verdere differentiatie in ons embryonale leven. De vraag is: Op welk moment van het embryonaal vormsel neemt de geest bezit van zijn gekozen stoffelijk lichaam en kan men spreken van de binding geest-stof?

Antwoord: De vraag is, naar ik meen, al meermalen beantwoord. Kort gezegd dit: De bezielende werking van de eenvoudige cel ligt buiten de mens en zou kunnen worden gezien als de groepsentiteit van de mensheid. Zodra het lichaam een redelijke vorm heeft gekregen, en de geest dus daarin de mogelijkheid tot leven, tot ondergaan en tot een beperkte manipulatie vindt, zal er sprake zijn van een werkelijk bezieling. Daarom spreken wij over het algemeen van een leven van de geest in en met het embryo in ongeveer de 4e maand, terwijl de werkelijke intrede van de geest in het lichaam, de volledige binding daarmee, meestal plaatsvindt in de 7e à 8e maand, soms zelfs in het begin van de 9e maand der zwangerschap.

Dit is afhankelijk van de ontwikkeling.

Vraag: Waar vindt de intuïtie van de mens haar oorsprong?

Antwoord: Dit is een tamelijk ingewikkelde vraag. Wat u intuïtie noemt is een zeer samengesteld iets. Intuïtie is ten dele een erkennen van feiten, die redelijk bewust niet meteen kenbaar zijn. Wanneer u dus iemand ontmoet en u ziet in diens houding, kleding en optreden iets dat u niet bevalt, dan kan het zijn dat u zich dat niet redelijk bewust bent en toch intuïtief een zekere afkeer daarvan hebt. Begrijp dus wel, het onderbewustzijn kan daarin een rol spelen, en verder ook vaak de magnetische invloeden. Niet elke mens heeft een gelijk dierlijk magnetisme. Het is wel de gelijke grondwaarde maar je zou kunnen zeggen, de magnetische flux of de veld dichtheid is verschillend. En nu is het juist zo dat waarden die iets verschillen, en dus niet helemaal gelijk zijn, elkaar plegen af te stoten. Tegenstellingen daarentegen vinden elkaar intuïtief wel aangenaam. Dit is dus a.h.w. een ondergaan van een gevoelsinvloed aan de hand van de persoonlijke uitstraling van een ander, en dat noemt u dan ook intuïtie.

Op dezelfde wijze kunt u dus een intuïtie hebben over voorwerpen, want die hebben vaak ook een eigen uitstraling, of omtrent omstandigheden. Uw eigen geest kan dus vooruit lopen op gebeurtenissen en daarvan een feitelijke kennis hebben. U hebt dat misschien eens in een droom meegemaakt, maar u bent er zich niet van bewust. Wanneer tussen de waarneming en het in het "ik" gelegen beeld een punt van gelijkheid is bereikt, ziet men intuïtief het vervolg, dat dan vaak juist is. Tenslotte is het heel goed mogelijk dat een deel van uw intuïtie eenvoudig is, het bevestigen van geestelijk bestaande toestanden in bepaalde geestelijke voertuigen (het geeft dus niet welke), waardoor deze eenheid stoffelijk wordt erkend, maar redelijk niet bestaat en niet verklaarbaar is. Men voelt dan ook weer aan. Intuïtie werkt het meest vanuit geestelijke waarden t.o.v. personen, toestanden, een beoordeling van anderen, en ook het erkennen van feiten, waarvan men meende ze niet te kennen, langs intuïtieve weg. Hier kan worden gezegd dat het onderbewustzijn meestal de hoofdoorzaak is.

Vraag: Hoe komt het dat je gedachten zo vaak afdwalen? Hoe kun je je concentreren of dat concentratievermogen vergroten? Hangt hier ook mee samen dat het lichaam vaak gespannen is, zonder dat je je daarvan bewust bent?

Antwoord: De samenhang met het onderwerp is wel ....., laten we zeggen, als het zwaard van Damocles, dat hangt ook aan een zijden draadje

1. Het concentratievermogen, zoals de mens dit begrijpt, is het bepalen van de gedachte tot één onderwerp. Naarmate eigen gedachtelevens rijker is, dan wel eenzijdiger georiënteerd (beide mogelijkheden bestaan), zullen bij elke poging tot concentratie associaties ontstaan. Wanneer deze associaties voor het "ik" belangrijker zijn dan het concentratiepunt zal het concentratiepunt of -onderwerp teloor gaan in de associatieve processen.
2. Verhogen van concentratie is alleen dan mogelijk, indien men voor de concentratie die onderwerpen en die punten gebruikt, welke met het eigen "ik" harmonisch zijn. Wanneer u zich morgen gaat concentreren op b.v. de dag van de heer M. ergens in Tokio, dan is de kans heel groot dat u dat niet kunt, al hebt u voldoende gegevens. Dat ligt te ver buiten uw bereik. De beste concentratievorm wordt bereikt, wanneer er een direct contact bestaat tussen stoffelijke processen, het denkbeeld waarop men zich concentreert en de eventuele emotionele achtergronden van dit geheel. Hoe sterker die één zijn, hoe eenvoudiger en gemakkelijker de concentratie zal slagen.

Ik hoop dat dit voldoende is. Ik heb in ieder geval mijn best gedaan om een zo omvattend mogelijk antwoord te geven.

Vraag: Kan bij diepe ademhalingsoefeningen ook het herinneringsvermogen van de hersenen worden gestimuleerd?

Antwoord: Niet direct. Maar de hersenen hebben ook zuurstof nodig, en wel een behoorlijke dosis, om goed te kunnen functioneren. Dat is precies hetzelfde als u zegt: "Als ik die kachel meer brandstof geef, kan hij dan feller gaan branden?" Natuurlijk, want hij heeft meer brandstof. Diepe ademhaling kan dus inderdaad ook op het herinneringsvermogen invloed hebben, indien het herinnerings-vermogen a priori aanwezig is en anders niet.

Dan mag ik hier even bijvoegen: Degenen die zich bezighouden met ademhalingsoefeningen en diepe ademhaling moeten er zich wel van bewust zijn, dat een ademhalingstechniek geleerd moet worden en dat het lichaam ook getraind moet zijn. Degene die dat te hooi en te gras doet zal over het algemeen een veel te grote belasting van b.v. zijn hart tot stand brengen, en daarin liggen gevaren voor de gezondheid, terwijl u bovendien heel voorzichtig moet zijn dat u met de te diepe ademhaling niet te ver gaat. Want het toevoeren van teveel zuurstof aan de hersenen veroorzaakt geen versterking van het herinneringsvermogen maar een roes, d.w.z. een zodanig verhoogde activiteit in sommige, maar meestal niet in alle delen, dat men dènk redelijk te denken, terwijl men in feite nog dommer is dan dat deel van een koe, dat niet wordt gebruikt om op te zitten.

Vraag: Wanneer je die oefeningen nu niet doet, hoe kom je dan aan een goede ademhaling?

Antwoord: Heel eenvoudig. Als je jezelf eens bekijkt en je haalt dan iets rustiger en iets dieper adem dan eigenlijk nodig is, maar je doet het zo dat je geen moment het idee hebt, wat wordt ik benauwd, of, wat ben ik aan het ademen. Dan zorg je zelf dat volgens je eigen levensritme de zuurstof beter en juister wordt opgenomen. Dat wil echter niet zeggen dat u zo diep moet ademen, dat uw ogen uit de kassen puilen, om daarna de adem krampachtig in te houden, totdat uw teint verandert en haar daarna met een explosief geluid sissend te laten ontsnappen. Vele mensen houden dat voor yoga. Maar geloof me, dat is niet de bedoeling. Het is vaak gevaarlijk. Haal volgens uw eigen lichaamsritme en ademhalingsgewoonte adem, alleen iets dieper dan normaal, dan wordt de ademhaling vanzelf rustiger. Als u zich dat aanwent, gaat u dat geregeld doen. U kunt dan een nieuwe gewoonte van ademhaling scheppen en zult daardoor dus vanzelf meer en op een juiste manier zuurstof aan uw eigen lichaam toevoegen, met een vermindering van krachtgebruik in plaats van - zoals wij dat bij sommige ademhalingsoefeningen zien - een vermeerdering ervan.

Vraag: Bemoeien de hoogste kosmische entiteiten zich met de enkeling?

Antwoord: Zou een houder van een groot aquarium zich met een enkeling onder de honderden visjes bemoeien? Alleen dan wanneer ze van de norm afwijkt. Ik meen dat van de kosmische entiteiten hetzelfde mag worden gezegd. Wanneer een vis zou beginnen te spreken, zou de aandacht van de aquariumhouder daarop volledig gevestigd zijn. Pas wanneer het menselijk bewustzijn zover is gevorderd dat er begrip voor de kosmische entiteit ontstaat, en dus de mogelijkheid daarvan te leren, zal een werkelijke belangstelling voor de enkeling kunnen worden verwacht.

Wanneer er tijd over is, heb ik nu nog iets te vertellen.

In het eerste gedeelte heb ik uw gedachten opgenomen en heb getracht begrijpelijk te blijven. Toch vang ik ergens de gedachte op: Wat is dat ingewikkeld!

Wanneer u één klein gebaar maakt, dan zijn ongetelde duizenden cellen in actie. Er zijn tenminste 15 grote en directe wilsimpulsen, plus ongeveer 350 kleinere zenuwimpulsen voor nodig. Dat is heel erg ingewikkeld en toch maakt iedereen op zijn tijd wel eens gebaren, en hij vraagt zich niet af of het ingewikkeld is. Hij zegt voor zichzelf: "Het werkt". Uw stoffelijk voertuig en de daarmee verbonden en a.h.w. indirect geuite geestelijke voertuigen zijn niet ingewikkeld, tenzij wij ze stuk voor stuk gaan bezien. Dat allereerst.

Laat u niet door de beperkte gegevens die ik u kon geven ertoe verleiden te zeggen: "Ja, maar

wat is dat toch moeilijk." Wat moeilijk is, vergeet dat. Als u maar de hoofdzaak onthoudt en die hoofdzaak is, dat er geen bepaalde norm of wet kan worden gesteld voor de directe samenhang in de mens, voor de plaats van een chakra, voor de wijze waarop een uitstraling zal veranderen, of de manier waarop deze zich buiten de mens uitbreidt.

Begrijp goed dat dit een interactie is, een onderlinge samenwerking van vele geestelijke plus een groot aantal stoffelijke processen. Als u alleen maar begrijpt dat de mens niet een vaste waarde is, maar een uitermate variabele, dan hebt u al veel begrepen. En voor uzelf moet u daaruit ook een les trekken.

Wanneer u van het standpunt uitgaat dat u iets geestelijks kunt doen of beleven, dan hebt u alleen in zoverre gelijk, als uw stoffelijk bewustzijn en uw stoffelijk handelen dit mede ondersteunen. U kunt niet op een geestelijk vlak déze kant uitgaan en op een stoffelijk vlak die kant, want er is een directe band. Dàt zijn belangrijke punten.

Het menselijk lichaam, daarover kunt u onnoemelijk veel leren, wanneer u wilt. En hoe verder u doordringt in de biologie, in dit ontleden van de menselijke fysiek en al wat ermee verbonden is, hoe meer u in verwondering zult komen over de grote mirakelen, werkelijke wonderen van chemische, van elektrische actie, van onderlinge beïnvloeding, van haast onbegrijpelijk fijn afgestemde evenwichten. U komt te staan voor punten waar u eerlijk moet toegeven: Ik begrijp niet meer hoe het komt dat, als deze klier reageert niet alleen via een chemische reactie dit of dat ontstaat, maar a.h.w. volledig autonoom elders een harmonische actie wordt geboren, zonder dat er van een directe invloed sprake is. Die wonderen van het menselijk lichaam alleen al zouden, om ze ook maar enigszins volledig te overzien, een groot deel van uw leven vergen. Maar u hebt deze dingen in u, ze zijn deel van uw bestaan, u leeft ermee. Wij hebben daarvan vandaag maar een paar punten behandeld, en er iets over gezegd om u duidelijk te maken dat uw lichaam voor u een heel belangrijk instrument is op het ogenblik.

Datzelfde geldt voor de geestelijke voertuigen. Of een astraallichaam zich nu opbouwt aan de hand van een gedachte of op een andere manier, ach, dat leert u vanzelf wel. De hoofdzaak is dat het proces bestaat. Het is heel interessant als u weet waarom u regelmatig ademhaalt, en waarom er tussen polsslag en ademritme een zeker verband kan bestaan. Maar als u het niet weet, dan is het belangrijk dat u ademhaalt.

Zo is het hier ook. De ontleding - gebrekkig als ze was vanavond - van de verschijnselen en van de feiten, vrienden, was alleen maar om u duidelijk te maken, wat een groot wonder ook u bent. Om u duidelijk te maken hoezeer de eenheid van uw wezen wordt uitgedrukt - van het hoogste licht tot het laagst stoffelijke - nú in u, zoals u hier bent.

En alles wat ik u heb verteld over de inwerking van een bepaalde sfeer, van een bepaald voertuig op uw wezen, de interrelatie tussen kosmische krachten en b.v. een mentaal voertuig, dat, vrienden, was alleen om u duidelijk te maken dat u niet alleen staat. U leeft hier niet, zoals u denkt, los. Vrij bent u. Tot op zeer grote hoogte bent u vrij, slechts uw lichamelijke mogelijkheden, uw geestelijke en mentale inhouden zijn de werkelijke beperkingen. Maar ..... een juist gebruik van dit alles is alleen mogelijk wanneer er harmonie blijkt te bestaan tussen het hoogste en het laagste, wanneer het geheel van de mens gelijkelijk blijft werken.

Dan is daar de inwerking van de kosmische krachten. Maar die is harmonisch met die van de hoogste lichtende krachten. Dan is daar de inwerking van een gedachtesfeer, van Zomerland en uw eigen stoffelijk beleven. Eén geheel, één werkelijkheid, één streven, één pogen.

Dit, mijne vrienden, lijkt een afwijken van het onderwerp. Maar wanneer wij alle gegevens en details hebben bestudeerd, moeten we altijd weer terugkeren tot het essentiële.

Het is prettig als u weet wat een astraal voertuig is, en weet dat u er zelfs één kunt verliezen, zonder dat dat blijvende schade aan u berokkent.

Maar belangrijker is het te weten dat een mens, die in zich een harmonie met het hoogste bewustzijn van denken en daad scheidt, daarmee a.h.w. een regelrechte band met het Hoogste in zich draagt, en een bewustzijnsmogelijkheid, een vervullingsmogelijkheid in zich scheidt, die

zelfs in het welzijn van het lichaam zelf wordt weerkaatst.

Een groot gedeelte van uw stoffelijke en fysieke processen wordt direct of indirect door de gedachtewereld beïnvloed. In die gedachtewereld speelt de geest een grote rol. U kunt die geestelijke sfeer nooit beïnvloeden. U kunt de voertuigen daarvan kennen. Ik kan ze u verklaren, maar u kunt ze stoffelijk niet regelen of leiden. Ze zijn zèlf. Is het dan niet logisch dat wij juist uit zo'n summiere ontleding als wij vanavond hebben getracht te maken tot de conclusie komen dat elke mens allereerst moet leven vanuit zijn innerlijk, vanuit dat niet beheersbare, vanuit de grondeigenschappen van zijn denken, van zijn lichamelijk bestel en dat hij daaromheen zijn verstandelijk leven moet opbouwen, in harmonie met dat wat hij is. Dat het niet mogelijk is jezelf aan te passen aan een stoffelijk systeem, of dat nu yoga heet, of het sociaal aanvaardbaar is, beleefdheid is, of wat anders. Je kunt je daaraan niet aanpassen wanneer niet de innerlijke kracht aanwezig is, wanneer de innerlijke harmonie niet bestaat.

Als mens moet je - en dat is de kern van mijn betoog, die ik hieraan toevoeg - niet leven van buiten naar binnen maar van binnen naar buiten. De mens moet uit zich de hoogste kracht steeds geven, ook op het lage niveau van het zuiver materiële. De mens moet uit zich de harmonie - die in hem weldegelijk bestaat en kan bestaan - doorzetten, tot zij ook materieel kenbaar en redelijk aanvaardbaar is geworden en hem vrij maakt van vooroordelen, van dwanggedachten en begeerten. En geloof me, dat kan.

Het menselijk lichaam zelf, ik zei het reeds een enkele maal, is een wonder. Maar als wonder is het grof. Zo grof als een goedkope wekker vergeleken bij het fijnelektronisch werk van het astronomisch uurwerk van de geest. De geest is fijn. De geest is ontzettend intens en krachtig. De geest is het verfijnde. Wanneer we het verfijnde door het grove uiten, wordt het grove op zijn beste manier gebruikt. Wanneer men het grove tracht op te leggen aan het verfijnde, vernietigt men de werkelijke samenhang.

En daarom, vrienden, is het niet nodig dat u zich zo hier en daar beklagt dat u eigenlijk te dom bent om het te begrijpen, of dat het zo jammer is dat u dit en dat gemist hebt. Deze dingen zijn interessant. De kennis hiervan zal op den duur - wanneer de mens meer bewust wordt - noodzakelijk zijn. Maar de hoofdzaak is en blijft dat je van binnen naar buiten kunt leven, dat u zich niet beschouwt als een lichaam, dat alleen maar kan worden misbruikt als een piëdestal, waarop een verlichte geest te pronk moet staan, maar begrijpt dat - als de geest op aarde moet schrijden - het lichaam op zijn minst de voeten uitmaakt.

Wie die eenheid van werking en van kracht in zich beseft, zal van deze avond tenminste één ding meenemen: Het begrip dat splitsing tussen wat men geestelijk doet en wat men normaal doet, ofwel zelfbedrog, dan wel zelfvernietiging is. En dat daarentegen het zoeken naar een werkelijk harmonische eenheid met jezelf en vanuit jezelf met de wereld niet alleen is het beantwoorden aan je persoonlijk wezen, je persoonlijkheid of je instincten, maar dat dit in feite vaak is een beantwoorden aan de hoogste kracht in jezelf, wanneer die hoogste kracht maar bewust in de uiting gelegd en bewust erkend kan worden.

Dit is dus een lezing waarin ik eigenlijk wetenschappelijk heb willen zijn, en waar ik als een soort ezelstaart een preek achteraan heb geprikt.

Ik heb echter getracht om met alle beknoptheid en korthed u in de eerste plaats een eerlijk en duidelijk inzicht te geven van het meest noodzakelijke, en daarvoor was de preek niet helemaal te vermijden. Maar wanneer mij de mogelijkheid wordt geboden dan zal ik zeker nog graag op andere avonden misschien zo nu en dan terugkomen op dit belangrijke onderwerp:

De werkelijke eenheid van de mens. Ofschoon hij vanuit stoffelijk standpunt uiteenvalt in vele impulsen, vele voertuigen en vele werkingen, in God is de mens één.

Slechts de mens die in zich één is kan in zich en rond zich zijn God vinden.